

זכר מואמינים

גליון שבועי מבית 'בני אמונים'

פרשת תזריע תשפ"ד שנה י | גליון מס' 529

ת.ד 102 בני ברק | פקס: 03-5055919
9139191@gmail.com

פתחו שערים

דבר מוסד ונשיא 'בני אמונים'

שליחות שהיא זכות

כמה מאתנו בודאי ראו את המחזה הבא: אדם נכנס לבית הכנסת עם בקר. תיק הטלית והתפלין בידו ובלבו בוערת השאיפה לומר את ברכות השחר בשלמות, באפן שכלן יכתרו וישלמו באמן.

הוא מתבונן מינה ושמאלה; פלוני שקוע לחלוטין בסדורו, הבעת פניו של אלמוני אינה מזמינה, את היהודי היושב לצדו הוא אינו מכיר, והיהודי ההוא... מה פתאום שיגש אליו?! החץ כבר עומד להתחיל, והלה פונה למקומו באכזבה. ברכות השחר שלו תותרנה יתומות, נטולות אמן, חסרות הכתר הפלכותי שיפאר אותן ויעלה עמן פדורון משלם לפני הקב"ה. כמה חבל!

ופתאום... מפנת בית הכנסת מתקרב אליו מישהו בצעדים מהירים, פניו מאירות ומחייכות, והוא מציע לו באדיבות: "אשמח לענות אמן אחר ברכתך!"

פניו של האורח מאירות באחת, ברכתיו נאמרות פראוי, רעש גדול נעשה בשמים, והקול מכריז בכל העולמות: "פתחו שערים בפני ברכתיו של פלוני ששגר דורון משלם למלך העולם".

זהו תאור שגרתית לדמותו המיחדת של "צבאי אמן", איש אמונים אוהב מצוות, המוכן ומזמן לענות אמן אחר ברכות חבריו. אדם רגיל המחולל מהפכה יומיומית ומתמשכת בבית הכנסת שבו הוא מתפלל. הוא משנה את פני המקום לגמרי ויוצר מעטפת הגנה רוחנית משלמת לו ולסביבתו.

קורא יקר! אם התאור הנזלבב הזה עורר אצלך שאיפה כמוסה להוביל זקמה רוחנית של זכאי הרבים ולהפוך ל"מעצמה של איש אחד" - אל תחכה! קפץ עוד היום למשימה והצטרף לסגל הנבחר של 'צבאי אמן', אשר הם חלק משרשרת ארפה של 'צדיקים שומרי אמונים' מדורי דורות, שהעמידו את עצמם לטובת זולתם והאירו את סביבותיהם באור האמונה.

הצעד הזה לבטח ישנה את חייך לטובה והפך אותם לחיי שליחות נעלים ומלאי ספוק. את חיייהם של רבים הוא כבר שנה, הם כבר זכו למהפכות-ישועה מפלאות בכל תחום, ברוחניות ובגשמיות. גם אתה ראוי לכך!

בקריאת 'ושאינו יודע לשאל - את פתח לו'.
שבת שלום,

אשר מנחם

בני אמונים

בני תפלה בפרשה

בנים אינם תלויים בזכות

"דבר אל בני ישראל לאמר אשה כי תזריע וילדה זכר" (יב ב)
דרש רבי אליהו הורושובסקי, רבה של דרוהוביץ:

ראשי התבות: "לאמר אשה כי תזריע וילדה זכר" הם "לא זכות", בכך רמז הפתוח לדברי הגמרא (מו"ק כח א) כי מספר הילדים שיזכה להם האדם אינו תלוי בזכותו, כי אם במזלו ["חיי, בני ומזוני - לא בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא"].

ואולם אף לדעת רבי יוחנן (שבת קנו א) שבכח תפלה ומעשים טובים יכול אדם לשנות מזלו לטובה, נתן לדרש מרמז זה, כי בבוא אדם להתפלל להפקד בבנים עליו להיות שפל בדעתו, להכיר במעוטר ערכו ולדעת שאין לו שום זכות להתלות בה, וכל שבידו הוא רק לבקש מתנת חנם בחסדי הבושר. העושה פן יזכה שתקבל תפלתו לטובה (אזור אליהו).

עברות שאינן נמחלות לחתן

"וביום הראות בו בשר חי יטמא" (יג ד)

מכך שלא נאמר "ובהראות" אלא "וביום הראות", למדו חכמים (מו"ק ז, ב, הובא בר"י) שיש ימים שבהם אין רואים נגעים; "מכאן אמרו חתן שנולד בו נגע, נותרים לו שבועת ימי המשטה".

בעת שהזדמנו הרבי מגור, האמרי אמת והאדמו"ר רבי אליעזר דוד מראדושיץ להשתתף בשמחת שבע ברכות, שאל הרבי מראדושיץ את האמרי אמת: כיצד יתכן שחתן ילקה בצרעת, הלא הצרעת באה מחמת החטא

(ערכין טז א), והרי אמרו חכמים (ירושלמי בכורים ג) שחתן מוחלים לו על כל עוונותיו.

השיבו האמרי אמת: מדברי הגמרא (ערכין פס) עולה כי בין החטאים הגורמים לצרעת נמנים אף חטאים שבין אדם לחברו, ומסתבר אפוא, כי כפי שיום הכפורים אינו מכפר על חטאים שבין אדם לחברו עד שירצה את חברו, כך יום הנשואין אינו מכפר לחתן אם לא רצה את הנפגעים (ראש גולת אריאל ח"א עמ' שכא).

סימן עמאה המתפשט - טהור

"וראה הכהן והנה כסתה הצרעת את כל בשרו וטהר את הנגע כלו הפך לכן טהור הוא" (יג ג)

מבאר בפסוק שאף על פי שהתפשטות הנגע היא סימן טמאה, מכל מקום אם התפשט הנגע בכל העור ונהפך כלו לכן - טהור הוא. במסכת סנהדרין (צא א) לומד מכך רבא, שכאשר התפשט המינות והכפירה בכל המלכות השולטת בעולם, יהיה זה סימן להתקרבות ביאת הגואל וגלוי כבוד ה' בעולם.

הפרדס יוסף מציין כי דין זה אף עולה בקנה אחד עם דברי חכמים (שם ז א) על אודות בית דין הדין דיני נפשות, שאם הדינים פסקו פה אחד שיש להרג את הנדון, הרי הוא נפטר מענש. ומוסיף ומבאר שזו אף פונת בקשתנו בימים נוראים: "באין מליץ ישר מול מגיד פשע תגיד ליעקב דבר חק ומשפט וצדקנו במשפט המקל המשפט"; שכשם שפוטרים את הנדון אם הסנהדרין כלה מרשעים אותו פה אחד, פן ראוי שהקב"ה יצדיקנו במשפט, באשר אין אף "מליץ ישר" אחד שיצדיקנו "מול מגיד פשע".

שדוך של אמן

יקר ומיוחד כבן עשרים ושש, שעד כה התעכב מלשמע הצעות, כל עוד אחיו הגדול, זה שהתאָרס לאַחרונה, לא מצא את זוגו.

אף שלרגל טרדות החתנה הקרובה העדיף הלה להמנע משמיעת הצעות לבנו הבא בתור, כיון שראָה במפגש עם ר' שלום אות משמים, החליט להוסיף ולהתענג על אודות הנכדה, ועד מהרה קרם השדוך עור וגידים.

כשבועים לאחר מכן, במוצ"ש פרשת ויצא, נערכה שמחת הארוסין המרגשת. לסבא ר' שלום היה ברור שהשדוך קם והיה בזכות האמנים הרבים שנענו לזכות נכדתו, ואף טבעי היה שכאשר הזמן לשאת דברים בפני הנאספים התמקדה דרשתו בענין האמן ומעלתה.

ר' שלום פתח ברעיון שעלה בדעתו, כי שם הפרשה שקראו באותה שבת, "ויצא", הוא בגימטריה 'גבאי אמן' - 'וי' בגימטריה 'גבאי', ו'יצא', בגימטריה 'אמן'. "יש בכך אף רמז לאחריות הנכדה הרוכצת על כתפי הגבאי", הוסיף ואמר ר' שלום, "לומר 'וי' על כל 'צא' [אמן]- שנאבדה, ולעשות הכל כדי ששום מתפלל לא יאבד את הזכות".

הסב סיים את דרשתו באחול חם לאוג הצעיר שיזכו להקים בית נאמן בישראל על אדני האמונה, והתישב על מקומו.

בנקדה זו בקש המחנך להתענג מפיו של ר' שלום מתי החל בפעילותו כגבאי אמן, וכשנענה כי החל בכך מיד לאחר חג הסוכות, נפלטת מפיו קריאת התפעלות: "מדהים! בדיוק לאחר סוכות, לאחר כשנה וחצי של 'יבש מחלט', הגיעה הצעת שדוך רצינית לבני הגדול עם בתו של אחד ממתפללי בית הכנסת שלכם, פן, אותה הצעה שנסגרה לבסוף בשעה טובה, ובעקבותיה התפנה תורו של החתן דגן! אין לי ספק אפוא שבזכות התחזקותכם התאָרס בני הגדול, כדי לסלל את הדרך לשדוכם של אחיו הקטן - החתן דגן עם נכדתכם. האמנים שנענו על שלחנכם פעלו ישועה כפולה ומכפלת - 'אמן ואמן'".

ר' שלום, בעל המעשה, הוא ששח לנו את ספורו המפעים. ממרומי גילו הוא מוסיף ואומר בשנינות: "באחד העלונים כתבתם כי מי שמקפיד על עגית אמן יזכה לחיות צ"א שנים בגימטריה של אמן, וחושבני שאפשר להוסיף ולהמליץ כי מי שהוא 'גבאי אמן', יאריך ימים אף יותר, עד גיל 107 שנים, בגימטריה של 'גבאי אמן'".

מברכים את ברכות השחר בחברותא. דא עקא, שלאחר חג סוכות האחרון, מסבות אישיות הצרך ר' טוביה להעדר מתפקידו. מפעל חיו של ר' טוביה עמד בספנת התמוטטות, אלמלא נקרא אל הדגל מידענו ר' שלום, והתנדב לזכות בתפקיד עתירי הזכיות.

בבקר הראשון לכהנתו השכים קום, ובמחשבה של רגע החליט לגייס את התפקיד החדש לטובת ישועת נכדתו. המתפללים שהגיעו למקום הבחינו מיד בדף גדול שעליו נכתב באפן בולט כי "זכות הברכות והאמנים מקדשת לאסתר בת דבורה, שתזכה לזוג הגון וראוי במהרה". רבם ככלם שמחו להשתתף עם ר' שלום ביחולו ובצפיותו, וכך, כל אחד שסים את הברכות הוסיף ברכה חמה לנכדה שתזכה במהרה למצא את שדוכה ההגון, כשהסב המיחל עונה גם על ברכה זו אמן בכונה ובהתרגשות.

זמן מה לאחר כניסתו לתפקיד הופיע בבית הכנסת אחד מהמתפללים הקבועים, כשאליו מתלווה יהודי בלתי מוכר. מסתבר כי לאחרונה נקשרו השנים בקשרי שדוכין. בנו הבוגר של האורח השתדף עם בתו של אותו מתפלל, וכפי הנראה עתה הגיע לכאן המחנך ממקום מגוריו המרחק, כדי לחפש דירה להשכרה עבור הזוג הצעיר המתעתד להנשא בקרוב.

האורח שמח לשמע כי גם בבית כנסת זה יש 'גבאי אמן', וגם הפעם, כשהוא מתפלל במקום בלתי מוכר, יהיה לו בפני מי לומר את ברכותיו. ר' שלום קבל את פניו בסבר פנים יפות, הקשיב ברכו לברכות והשיב על כל אחת ואחת מהן בכונה "אמן".

בטרם פנה האורח למקומו, נפל מבטו על הדף שעמד לפניו ר' שלום, המכריז כי הברכות והאמנים מקדשות לזכות נכדתו, ולהפתעתו פנה אליו האורח והתענג: "בת כמה היא, נכדתך?" ר' שלום צין בפניו את גילה, והאיש פנה להתפלל, לא לפני שהביע בפני ר' שלום ברכה חמה שנכדתו תזכה למצא את זוגה ההגון בקרוב.

עם סיום התפלה הפתיע האיש בשנית כשנגש שוב לר' שלום והוסיף להתענג על אודות נכדתו. מתברר כי לאותו יהודי העומד להשיא את בנו, יש בן נוסף, בחור

ר' שלום, יהודי מבגר תושב אחת מערי הדרום, התהלך משך כמה שנים כשמועקה רוכצת על צוארו. נכדתו, כלילת המעלות והמדות, משועת לשדוך הגון הראוי לה, ואין זה מכבר הגיעה לגיל עשרים ושש, ושדוך טרם נמצא לה.

בני משפחתה עשו הכל כדי לסייע בידה

כשבועים לאחר מכן, במוצ"ש פרשת ויצא, נערכה שמחת הארוסין המרגשת. לסבא ר' שלום היה ברור שהשדוך קם והיה בזכות האמנים הרבים שנענו לזכות נכדתו, ואף טבעי היה שכאשר הזמן לשאת דברים בפני הנאספים התמקדה דרשתו בענין האמן ומעלתה.

לזכות בשדוך המיחל. לצד פניה לשדוכים ידועי שם, הם חלקו ביניהם את אמירת ספר התהלים כמה וכמה פעמים לזכותה, פקדו את מעונותיהם של צדיקי הדור ולהבדיל אף השתטחו על קברותיהם של צדיקים שוכני עפר, ואולם הצעות באו ונפלו, והשדוך המיעד בושש מלהגיע.

בבית הכנסת שבו מתפלל הסב, ר' שלום, משמש דרך קבע אחד מהמתפללים, ר' טוביה שמו, כגבאי אמן. ר' טוביה חולל מהפך של ממש בבית הכנסת, והביא לכך שכמעט מאה אחוזים מהמתפללים בו

הפסקה בדברים שיפקדושה לעניית אמן

בין "ברכו" לברכות קריאת שמע

אמירת "ברכו" מכוונת בעיקר כלפי הברכה הנאמרת אחריה. ולכך לאחר אמירת "ברכו", אף אם טרם התחיל ברכת "יוצר" בשחרית, או ברכת "מעריב ערבים" בערבית, נדון המתפלל כאלו הוא עומד באמצע הברכה, ואין לו לענות אמן על הברכות, כי אם על עקר הקדשי, כדן העומד באמצע ברכות קריאת שמע.

ברכו של סדר התפלה, תחשב עניתו פהתחלת ברכת "יוצר", ויפסיד את ברכת "שתבח".

במשנה ברורה' (רלו א) כתב שאין לחלק בין "ברכו" הנאמר בתפלת שחרית ל"ברכו" הנאמר בתפלת ערבית, ולכך המתפלל מעריב עם הצבור, לאחר אמירת "ברכו", נדון כמי שעומד באמצע הפרק.

ואולם ראה בשו"ת 'ביעי אמר' (ח"ב סי ה) שכתב שבין "ברכו" ל"יוצר" נדון כבין הפרקים ומתן לענות שם אמן על כל הברכות.

הערה 62. אמנם כאמור האחרונים פסקו כדברי הרמ"א, ובאר המשנה ברורה' (שם יז) שאף לשיטת הרמ"א אין הדברים אמורים, אלא במי שעומד להתחיל ברכת "יוצר" עם הש"ץ, ואולם העומד באמצע פסוקי דזמרה ויבדעתו להמשיך ולהתפלל כסדר, אין נחשב כמי שעומד באמצע הפרק מחמת אמירת "ברכו" של הש"ץ. וראה ב'הלכות שלמה' (תפלה פ"ו בדבר הלכה כ) שכתב שהעומד באמצע פסוקי דזמרה, ועונה אחר "ברכו" שאומר הש"ץ, עליו לכוון בהדיא שאין כוונתו להחשיב זאת כ"ברכו" הנאמר לפני ברכת "יוצר אור" בסדר התפלה, שאם יכוון לענות על

1. רמ"א (שם), וכן פסקו השו"ע הרב' (שם ג), הכף החיים' (שם ט) והמשנה ברורה' (שם יג). והנה הרמ"א סובר שדין זה נאמר כלפי כל המתפללים שהם נדונים כמי שעומדים באמצע הברכה, אחר שאמר הש"ץ "ברכו" (משנה ברורה' שם יז). ואולם בשער הציון' (שם יט) הביא שהג"ח צאנזר בהגהותיו מוכיח שהאור זרוע' (שם) וה"מגן אברהם' (שם ד) חולקים על הרמ"א וסוברים שדין זה אמור רק לש"ץ עצמו, ואולם המתפללים שענו אחר הש"ץ ולא התחילו ברכת "יוצר" אינם נדונים כמי שעומדים באמצע הפרק (וראה 'הלכות יום ביום' תפלה ח"ב פרק ה

אגרת אמונים

מכתב מקורא נאמן

לכבוד מערכת 'וכל מאמינים',
חיים ושלוש עד העולם!

נהגיתי מאד לקרא את מאמרו הנפלא של נשיא 'בני אמונים' בעלון פרשת תרומה, בו הפליא לתאר ולבאר את גדל מעלתה ועמק סודה של עניית אמן, ועד כמה אין לנו כל השגה בה.

שמעתי פעם מי שהמליץ על מאמר זה את מאמר חכמים במסכת אבות (א טו): "אמר מעט ועשה הרבה", כלומר, הקפד על עניית אמן שהיא אמירה מועטת, ואולם היא פועלת הרבה, וזהו ממש כעין הכותרת שנתנה למאמרו של הרב מרמור שטיין: "השקעה קטנה - תוצאה גדולה". חשבתי להוסיף ולפרש על פי זאת, שלכך רומז אף המאמר המסיים את המשנה האמורה: "והוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות", כיון שכדי לזכות לעניית אמן, זקוקים לשמע ברכה מפי המברך, לכך ממליץ התנא להקפיד לקבל כל אדם בסבר פנים יפות, ומתוך כך לשמע ברכות לרב ולענות אחריו אמן.

ויש להוסיף כי במסכת נדרים (כא ב) מובאת מימרא זו בהאי לשנא: "צדיקים אומרים מעט ועושים הרבה", ומאמר זה בודאי רומז לעניית אמן, כפי שכתב בספר 'כד הקמח' (ערך אמונה) שמהפסוק (ישעיה כו ב): "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שמר אמינים" יש ללמד: "שבשביל המדה הזאת של עניית אמן נקראו ישראל צדיקים".

בתברכו משמים על עשותכם כה רבות על אמירה כה מועטת... ובפרט בהוצאת העלון המפלא שהוא בבחינת נחל נובע דעת ומדע על מעלתה העליונה של עניית אמן.

מנאי מוקירכם,

א.פ. - חופ"ק לונדון הבירה

נתן לשלח מכתבים לפקס שספרו 08-9746102
או לכתבת המייל: 9139191@gmail.com

תענה אמונים

פנינים על מצות התפלה

מופתים עם משפטים

"זכרו נפלאותיו אשר עשה מפתיו ומשפטי פיהו"
באר הרמ"ד ואלי:

לפי שאין הקב"ה עושה נפלאות ומופתים אלא למי שהולך בדרך התורה ומקים את משפטיה, אמר הכתוב: "מפתיו ומשפטי פיהו", כלומר שרק עם השומרים "משפטי פיהו" עושה הקב"ה נפלאות ומופתים (באור הרמ"ד ואלי, תהלים קה ה).

כאלו היום נתנה

"ויעמידה ליעקב לחק לישראל ברית עולם;
לאמר לה אתן את ארץ כנען חבל נחלתכם"
דרש ה"יטב לב:

מי שזכה להשיג את מעלתה הרוחנית של ארץ ישראל, ככל שהוא מתמיד לדור בה, פן גוברת השגתו בקדושתה וממילא מתגברת אהבתו אליה, עד שהוא מרגיש כל יום מחדש כאלו נתנה לו הארץ ביום הזה.

לזאת רמזו הכתובים: "ויעמידה ליעקב לחק לישראל ברית עולם" - "לאמר לה אתן את ארץ כנען", כלומר שהעמיד הקב"ה לחק עולם שתתחדש הרגשת "לה אתן" מדי יום מחדש בקרב דרי הארץ המשיגים את מעלתה ("יטב פנים" מאמר זכור לטוב).

"העונה אמן בכל כחו קורעין לו גזר דין של שבועים שנה"

(תיקו"ז מ א)

אמן ר"ת "אנה מלטה נפשי" שבאמצעות עניית אמן ממלט אדם נפשו מגזרות רעות (שארית מנחם' תהלים קטו ד).

ה'אוהב ישראל' מאפסא ה' בניסן תקפ"ה

בית מדרשו של 'אוהב ישראל'
במז'בון

רבי אברהם יהושע העשיל נולד בשנת תק"ח לאביו רבי שמואל. כבר מנעוריו החל רוח ה' לפעמו והשיג מדרגות גבוהות. היה פרוש מכל עניני עולם הזה, והתמדתו בתורה היתה לפלא (נתיב מצוותיו) שביל אמונה ה ב).

לאחר נשואיו יצא שמו לתהלה ובשנת תק"מ נתעטר בכתר הרבנות בעיר קולבואסוב. בעת כהנתו בעיר זו התקרב לדרך החסידות, החל להסתופף בהיכלו של רבי אלימלך מליז'נסק ונמנה עם גדולי תלמידיו.

בשנת תק"ס נבחר לכהן כרבה של אפסא. עיר זו היתה חביבה עליו ביותר, וכשעזבה בשנת תקס"ט לכהן כרבה של יאס, הבטיח לתושבי העיר ששמו יקרא על עיר זו לדורות. בשמו אמרו כי אפסא בגימטריה צ"א, כגימטריה של ב' שמות הקדש (קבץ שפתי צדיקים' ד עמ' נה).

ה'אוהב ישראל' היה מגדולי התורה בדורו, וכפי שמעיד עליו רבי יוסף שאל נתנזן בהסכמתו לספרו 'אוהב ישראל': "ואבותינו ספרו לנו בעת שהיה כאן, היו הכל, כל גדולי ישראל שבעירנו, והיו משכימים וּבאים אצלו, וראו ונפלאות מתורתו".

בחדש אדר תקע"ד השתקע ה'אוהב ישראל' בעיר מז'בז'וב, ובתקופת שבתו שם נחשב לזקן הצדיקים בדורו, והכל העריצוהו ונשאו עיניהם למוצא פיו. ביום חמישי ה' בניסן תקפ"ה הסתלק רבנו לבית עולמו, ונטמן בבית הקברות במז'בז'וב.

בעולם הפא לומדים להעריף פל אמן

שח בעל ה'אוהב ישראל':

יש בני אדם שבעודם בעולם הזה, אין הם מבינים את גדל מעלתה של עניית אמן, ובמקום לענות אמן על הברכות, משקיעים הם את זמנם בעניני החמר. בבואם לעולם העליון, יזכחו לראות עד כמה חשובה כל עניית אמן לפני ה', וכאשר יתחרטו על כך מעמק לבם, יהיה זה כבר מאחר מדי.

והיה הרבי דורש על כך את הפסוק (תהלים קכו ו): "הלוף ילך ובכה נשא משך הזרע בא יבא ברנה נשא אלמתיו": מי שזלזל בעניית אמן בעולם הזה, כאשר "הלוף ילך" - לבית עולמו, אזי יבכה ויתחרט על שלא השפיל לאסף עוד ועוד אמונים. אולם מי ש'נשא משך הזרע', שהקפיד על עניית אמן, שנדמית בעולם הזה כגרעין תבואה קטן הנזרע באדמה, אזי 'בא יבא ברנה' - יכנס לעולם העליון בגיל וברנה, כשהוא 'נשא אלמתיו'. שאז יזכר לראות כי האמן שגראית בעולם הזה כזרע קטן, בעולם הפא היא מצוה גדולה ונכבדה המשולה לאלמה גדולה.

כדי להמחיש ענין זה היה ה'אוהב ישראל' נושא על כך את משלו הקולע:

מעשה בעשיר שירד מנכסיו והיה לאביו. כיון שהתביש במצבו ולא היה מסגל לבקש עזרה מאנשי עירו, החליט לעזוב את מקום מגוריו ולנדד למקום שאין מכירים אותו, כדי לנסות ולשקם את מעמדו. במשך כמה שנים נדד האיש ממקום למקום, עד שנחו רגליו בארץ רחוקה, במקום שבו יש הרים וגבעות גדושים במחצבי זהב ואבנים יקרות.

במדינה ההיא היו מתגוללות אבנים יקרות כדמן על פני האדמה, עד שלרב שכחותן

איש לא שת לבו לשון. משהתרגל הסוחר למקום, נטה גם הוא לחשב שאין לאבנים אלו כל ערך, ואף בעיניו הן היו כאבנים רגילות.

שנים חלפו עליו במסחר כושל, עד שלבסוף התיאש והחליט לשוב למשפחתו המצפה להגעתו, אלא שכיון שלא רצה לחזור בידיים ריקות הפך בדעתו והתבונן במחשבתו, מה יוכל להביא לביתו. לבסוף עלה בו רעיון לטל קמץ מהאבנים המתגוללות באותו מקום, שאף כי אינן שוות הרבה הרי מראן שונה במקצת מאבני המקום שבו התגורר. אמר ועשה. נטל קמץ אבנים וצָרָרן באמתחתו, לבש את בגדו שכמנהג המקום היה רכוס בכפתורים המשבצים באבנים אלו, ויצא לדרך.

הדרך חזרה היתה קשה ורצופת מכשולים וסכנות, ובמהלכה תעה הסוחר בדרך ולא הצליח למצא מוצא. מזונו אזל, והוא סובב על פני השממה בדאגה מפני הפנות שעשוי לפקדו בקרוב. אלא שאז הבחין בזוית עיניו באדם הנושא שק מלא כפרות לחם על כתפו.

איש זה רמאי היה. השק שברשותו היה מלא בלחם מעפש, ורק מלמעלה הניח כפרות טריות כדי להטעות את העין, אלא שמידענו לא ידע על כך, וברב רעבונו הוא התחנן בפני ההלך שיעניק לו מכפרותיו, והתנצל כי אין לו כיצד לשלם על כך, מלבד קמץ "אבנים פשוטות" שברשותו.

הרמאי הביט באבנים ונשימתו נעתקה, אך הוא פלא את התרגשותו ומתוך רחמים מעשים גאות לעסקה, והרכוש החליף ידים; זה קבל לרשותו שק מלא בלחם נקודים, והשני הפך בן רגע לעשיר מפלג.

האכילה נסכה בו כח. סוף סוף תמו תלאותיו של האיש ורגליו עמדו בפתח עירו! בני

ביתו וחבריו הנרגשים מהרו לצאת לקראתו ולקדם את פניו בשמחה גדולה, הן שנים פה רבות שלא התיארו עמו. כאשר נכנס לביתו מהרו ילדיו לחטט בצרורותיו מתוך תקווה שבודאי מלאים הם מפל טוב הארץ אשר בא ממנה, אך מה רבה היתה אכזבתם כשגלו שהשקים מלאים בלחם מעפש. בראותם זאת, זעקו ילדיו במר נפשם: "אבא, האם לכה עזבתנו שנים רבות, כדי להביא לנו לחם שאיננו ראו אפלו לאכילת בעלי חיים?"

לאחר שנרגעו מעט מצערם, שבו וחפשו באמתחתו, עד שלבסוף מצאו אבן אחת שנשמטה מידו כאשר הוריק את שקו לידי מוכר הלחם הרמאי. כמו כן הבחינו בכפתורי בגדו שהיו מעטרים אף הם באבנים אלו, ומיד נטלו אותם ומהרו לרוץ לסוחר הגר ברחוב הסמוך כדי שיעריף את שונו. לשמחתם הוא העריכם בהון תועפות שהפך אותם מיד לעשירים.

אלא שאביהם לא היה שתף לשמחתם. אדרבה, השמועה על כך גרמה לו למרט את שערות ראשו ולזעק בקול גדול: "אוי לי, הן יכלתי לקחת משם עגלות טעונות באבנים טובות ולהפך עתה לעשיר שבעשירי תבל... במו ידי אבדת את הפל כשהחלפתי את המעט שהיה בידי בעד שק מלא כפרות מעפשים!" דמעות זלגו על לחיו כשאמר זאת, ואיש לא הצליח לנחמו.

והנמשל ברור, כאמור: כאשר יגיע האדם לעולם העליון ויראה את גדל מעלתה של עניית אמן, יצטער ויזעק מרה על אשר ברב סכלותו לא שת לבו והשליך מנגד אבני פז ויהלומי אמן, ובמקום לאגרם בבית גנזיו החליפם בעד כפרות לחם מעפשים (ספר הפנים [לגורו לייכטר] אות לא).